

Deklamovanke.

1. Kazaki.

1.

Kazaki jezdijo prek step
in pesmice pojo
o stepi in o mladih dneih
tako lepo, lepo.

Kazaki jezdijo prek step:
car silni kliče jih
na boj, ki jim igrača je
in silno miče jih.

Kazaki jezdijo prek step,
star hetman vodi jih.
»Hej, to junaki so mi to!« —
Na tihem sodi jih.

2.

Ej, to veselje je in vrisk,
kazaki so prišli!
In v selu zdaj ostanejo
tri dni in tri noči.

Seljačkom mladim ličeca
se rdé, oči žaré.
V glavicah mladih vstajajo
jim misli prelepé.

»Ko bom odrasel,« misli vsak,
»ne bom nič več seljak!
Za domovino šel bom v boj
pogumno kot kazak!«

3.

Sirna stepa se praši
pred kazaki.
Žalostno za njimi zró
zdaj seljaki.

Vrnejo se zopet vsi? —
Bog to vedi!
»Morda!« stari mužik del
je sosedí.

So kramljali med seboj
tak seljaki.
V stepi pa izgínili
so kazaki.

4.

Sopiha težki vlak
s kazaki naložen, —
oj morda vrnil se
ne bo, ne bo noben.

In kot bi slutíli
kazaki to že zdaj,
v skrbeh premišljajo:
»Oh, kaj nas čaka, kaj?«

Pogum se vrne spet
in skrb se poizgubi:
Bojišče vzre kazak,
kot lev se v boj spusti.

5.

Trara! — zapela tromba je.
Bum, bum! — zažrmel strel.
»Hura!« — zavpila vojska je
in boj se je začel.

Kot pada trava pod koso,
tako je padal vog,
In vsak korak, ki ga dobil,
mu bil je silno drag.

In boj divjal je celo noč.
V potokih tekla kri.
Ko solnce prisijalo je,
kazaki vsi — mrtvi.

6.

Le stari hetman jezdi spet
prek step ves žalosten.
Edino on ostal je živ —
tovarišev noben,

Po licu solza mu polzi,
tesno mu v prsih je.
»Zakaj ostal le jaz sem živ,
zakaj kdo mladih ne?« —

»Zakaj zakaj in spet zakaj?«
Odgovora: »Zato!«
pa našel sam na bo nikdar,
ker vé ga — Bog samo.

Janko Polák.

